

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie Z. S.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 15 czerwca 2023 r.

wniosku obrońcy skazanej o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 9/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Przeworsku z dnia 22 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 55/18,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Zawarty w kasacji wniosek obrońcy skazanej Z. S. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie przez Sąd Najwyższy wykonania zaskarżonego wyroku na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 § 2 k.k.w.). Zastosowanie wspomnianej instytucji może więc nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy nakazujące pozbawienie w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu

wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie w oparciu o art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstąpienia od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (zob. m.in. post. SN z 9.02.2023 r., V KK 681/21).

Nie przesądzając o skutku wniesionej w sprawie skazanego kasacji, który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot rozpoznania na rozprawie, Sąd Najwyższy – analizując złożony w imieniu skazanego wniosek – nie stwierdził żadnych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Także obrona nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentacji *explicite* odnoszącej się do podstaw postępowania incydentalnego prowadzonego w oparciu o ten ostatni przepis, a uprawdopodobniającej, że wykonanie wyroku przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji może spowodować wyjątkowo dolegliwe, w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego.

Podstaw do skorzystania w sprawie skazanego W. C. z możliwości wynikającej z art. 532 § 1 k.p.k. nie daje również treść i uzasadnienie zarzutów kasacji. Materiały postępowania instancyjnego zestawione z ich oceną wyrażoną przez Sąd odwoławczy nie pozwalają – przynajmniej na aktualnym etapie procedowania – na wnioskowanie o nietrafności prawomocnego wyroku korzystającego przecież z domniemania jego zgodności z prawem. Również prokurator w pisemnej, merytorycznej odpowiedzi na kasację, odnoszącej się również do kwestii prawidłowości ustalenia tożsamości czynów przypisanych skazanej w porównaniu z czynami jej zarzuconymi, postulował oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Z tych względów – uznając, że w sprawie niniejszej nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. – orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[pł]